

РЕШЕНИЕ

№ 74

гр. Перник, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МЕТОДИ КР. ВЕЛИЧКОВ

Членове: ЛОРА Р. СТЕФАНОВА
ИГНАТ АС. ТИМОФЕЕВ

при участието на секретаря ЗЛАТКА М. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от ИГНАТ АС. ТИМОФЕЕВ Въззивно
гражданско дело № 20241700500005 по описа за 2024 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XX от ГПК.

С решение № 957 от 11.10.2023 г., постановено по гр.д. № 2887/2023 г., Районен съд Перник е уважил предявения от Р. В. П. срещу „Еос Матрикс“ ЕООД иск по чл. 439 ГПК за признаване за установено, че е погасено по давност правото на принудително изпълнение по отношение на следните вземания, за които е издаден изпълнителен лист от 15.06.2009 г. по ч.гр.д. № 29127/2009 г. на Софийски районен съд:

- сумата от 9150,82 лв., представляваща главница по договор за банков кредит от ***, ведно със законната лихва от 03.06.2009 г. до окончателното ѝ заплащане;

- сумата от 625,38 лв., представляваща договорна възнаградителна лихва за периода от 03.12.2008 г. до 02.06.2009 г.;

- сумата от 6,14 лв., представляваща наказателна лихва за периода от 03.12.2008 г. до 02.06.2009 г.;

- сумата от 632,12 лв., представляваща съдебни разноски.

Срещу решението е постъпила въззивна жалба от ответника. Заявява, че районният съд не е взел предвид, че до 26.06.2015 г., когато е постановено ТР 2/2015 г. на ОСГТК на ВКС, не е текла погасителна давност за процесните вземания, тъй като е било образувано изпълнително дело (ИД) № 59/2009 г. по описа на ЧСИ Л.М.. Впоследствие било образувано ИД № 8600/2016 г. по описа на ЧСИ Н.М., по което били инициирани регулярно изпълнителни действия, с които давността е прекъсвана. Предвид това моли обжалваното решение да бъде отменено, а предявеният иск – отхвърлен. Претендира разноски.

Въззиваемата страна оспорва жалбата в срок. Иска решението да бъде потвърдено. Претендира разноски.

По валидността на решението и допустимостта му в обжалваната част:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част.

Решението е допустимо – налице са процесуалните предпоставки за съществуване и упражняване на правото на иск, като първоинстанционният съд се е произнесъл при спазване на диспозитивното начало в исковия процес (чл. 6, ал. 2 ГПК).

По правомощията на съда относно правилността на решението в обжалваната част:

По въпросите за правилността на решението съдът е ограничен от конкретните оплаквания в жалбата освен когато следи служебно за интереса на някоя от страните, констатира нарушение на императивна материална норма (т. 1 от ТР 1/2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС) или нищожността на правни сделки и отделни клаузи от тях, които са от значение за решаване на правния спор, ако нищожността произтича пряко от сделката или от събраните по делото доказателства (ТР 1/2020 г. по тълк.д. № 1/2020 г. на ОСГТК на ВКС).

В обхвата на горепосочените правомощия Окръжен съд Перник намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Не е спорно между страните, че за процесните вземания в полза на „Обединена българска банка“ АД и срещу Р. В. П. е издаден изпълнителен лист от 15.06.2009 г. въз основа на заповед за незабавно изпълнение по ч.гр.д. № 29127/2009 г. на Софийски районен съд. Образовано е ИД № № 59/2009 г. по описа на ЧСИ Л.М., което е прекратено с изричен акт на 16.08.2016 г., изпълнителният лист е върнат на вискателя, а към момента то е унищожено поради изтичането на необходимия срок за съхранението му. Въз основа на същия изпълнителен лист е образувано ИД № 8600/2016 г. по описа на ЧСИ Н.М., рег. № *** при КЧСИ, в хода на което е извършена цесия на процесните вземания в полза на ответното дружество и последното е конституирано като вискател на основание чл. 429, ал. 1 ГПК.

Спорът е концентриран върху значението на ППВС 3/1980 г. при прилагането на института на погасителната давност по отношение на процесните вземания.

Съгласно ТР 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС погасителната давност не тече, докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на ТР 2/2015 г. на ОСГТК на ВКС. При наличие на висящо изпълнително производство до 26.06.2015 г. приложение намира ППВС 3/1980 г., а след това – ТР 2/2015 г. на ОСГТК на ВКС.

При действието на ППВС 3/1980 г. достатъчно за това да не тече давност е да е образувано изпълнително дело и същото да не е прекратено на някое от основанията, предвидени в чл. 433, ал. 1 ГПК. Съгласно постановките му, с подаването на молба за образуване на изпълнително производство давността се счита прекъсната на основание чл. 116, б. „б“ ЗЗД и не тече по време на целия изпълнителен процес на основание чл. 115, б. „ж“ ЗЗД. Течението на погасителната давност е обусловено единствено от волята на вискателя да поддържа висящността на изпълнителното производство, като отправя молби към съдебния изпълнител за извършване на конкретни изпълнителни действия през период не по-дълъг от две години – чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК.

От 26.06.2015 г. погасителна давност тече и за вземанията, предмет на висящо изпълнително производство, като за нейното прекъсване вискателят следва да предприема изпълнителни действия в рамките на конкретен изпълнителен способ съгласно чл. 116, б.

„в“ 33Д – т. 10 от ТР 2/2015 г. на ОСГТК на ВКС.

Когато изпълнителният процес е бил прекратен преди 26.06.2015 г., давност тече от момента на това прекратяване. Когато изпълнителният процес е бил прекратен след 26.06.2015 г., давност тече от момента на последното изпълнително действие, ако такова е предприето след 26.06.2015 г., а ако след 26.06.2015 г. не са предприемани изпълнителни действия, новата давност тече от 26.06.2015 г.

Процесните вземания са предмет на заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК, срещу която ищецът като длъжник не твърди да е подал възражение по чл. 414 ГПК. Следователно заповедта е влязла в сила, проявила е своето установително действие и е придала на вземанията качеството на съдебно установени по смисъла на чл. 117, ал. 2 33Д. Ето защо, правото на принудително изпълнение по отношение на тях се погасява с петгодишна давност.

С образуването на ИД № 59/2009 г. тази давност е прекъсната и спряна съобразно ППВС 3/1980 г. Без значение е на коя точно дата е образувано изпълнителното дело, доколкото е ясно, че годината на образуването е тази на издаването на изпълнителното основание, а именно - 2009 г., и следователно от едното до другото събитие не е изтекъл срок, по-дълъг от една година. Установява се от отбелязванията на обратната страна на изпълнителния лист, че по ИД № 59/2009 г. са били предприети изпълнителни действия, в резултат на които по делото е имало неколкостранни парични постъпления от длъжника през отделни месеци на 2009 г., 2010 г., 2011 г. и 2012 г. Следващата се на взыскателя част от последното такова парично постъпление е получена от него на 23.03.2012 г. След тази дата не се доказва да са извършени или предприети нови изпълнителни действия по това дело, поради което и след изтичане на двугодишния перемпционен срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК на 23.03.2014 г. изпълнителното производство се е прекратило по силата на закона. Последващият нарочен акт на съдебния изпълнител от 16.08.2016 г. за това прекратяване има само констативен характер по отношение вече настъпилите поради бездействието на взыскателя последици. По изложените вече съображения относно началния момент на погасителната давност за вземания, предмет на прекратено преди 26.06.2015 г. изпълнително дело, давността за процесните вземания е започнала да тече отново от 23.03.2014 г. Тази нова погасителна давност е прекъсвана на основание чл. 116, б. „в“ 33Д с множество изпълнителни действия по ИД № 8600/2016 г., сред които заповест за вземанията на длъжника в „Банка ДСК“ ЕАД от 13.07.2017 г. и заповест за вземанията на длъжника в „Обединена българска банка“ АД (по молба на новия взыскател) от 17.09.2019 г. От посоченото изпълнително действие от 17.09.2019 г. до подаването на исковата молба по настоящото производство – 23.06.2023 г., петгодишният срок по чл. 117, ал. 2 33Д не е изтекъл.

С оглед на изложеното, неправилни са изводите на първоинстанционния съд, че правото на принудително изпълнение по отношение на процесните вземания е погасено по давност. Ето защо, обжалваното решение следва да бъде отменено, като вместо това искът по чл. 439, ал. 1 ГПК бъде отхвърлен.

По разноските:

Обжалваното решение следва да се ревизира и по отношение на разноските, като бъде отменено и постановеното по реда на чл. 248 ГПК решение (с характер на определение) № 1206 от 24.11.2023 г. Ответникът обаче не е претендирал разноски пред първоинстанционния съд, поради което и такива не следва да му бъдат присъждани.

С оглед изхода на въззивното производство на въззивника се следват сторените пред настоящия съд разноски за държавна такса в размер на 208,12 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 957 от 11.10.2023 г., допълнено в частта за разноските с решение № 1206 от 24.11.2023 г. и постановено по гр.д. № 2887/2023 г. на Районен съд Перник, **като вместо това ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от Р. В. П., ЕГН *****, срещу „Еос Матрикс“ ЕООД, ЕИК 131001375, иск по чл. 439 ГПК за признаване за установено, че е погасено по давност правото на принудително изпълнение по отношение на следните вземания, за които е издаден изпълнителен лист от 15.06.2009 г. по ч.гр.д. № 29127/2009 г. на Софийски районен съд:

- сумата от 9150,82 лв., представляваща главница по договор за банков кредит от ***, ведно със законната лихва от 03.06.2009 г. до окончателното ѝ заплащане;

- сумата от 625,38 лв., представляваща договорна възнаградителна лихва за периода от 03.12.2008 г. до 02.06.2009 г.;

- сумата от 6,14 лв., представляваща наказателна лихва за периода от 03.12.2008 г. до 02.06.2009 г.;

- сумата от 632,12 лв., представляваща съдебни разноси.

ОСЪЖДА на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК Р. В. П., ЕГН *****, да заплати на „Еос Матрикс“ ЕООД, ЕИК 131001375, сумата от **208,12 лв.**, представляваща разноси във въззивното производство.

Решението може да бъде обжалвано в едномесечен срок пред Върховния касационен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____